

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

12. Titius habitans prope domum Sempronii multa utensilia ab eo furatus est, sed cum incendio utraque domus una nocte vastaretur, quæsitum à me fuit, an Titius teneatur ad restitutionem, cum furtum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

RESOL. X.

Merito superiori questioni hac adiuncta erit: Vtrum iniquus possessor rematur ad restitutionem iuxta summum valorem, & incrementum, quod res habuerit tempore acceptionis, quando ignoratur, quo tempore etrus Dominus esset rem iam venditurum? Ex part. 2. tract. 17. & Misc. 3. Resol. 52.

§. 1. L. Essius lib. 2. c. 12. d. 16. n. 109. docet passim DD. affirmatiue respondere. Ratio est, quia in eo statu vendi poterat, & in dubio melior est conditio innocentis, in cuiusque fauorem inclinandum; & ita hanc sententiam docet etiam Vasquez opus. de re. lib. 6. c. 5. §. 1. d. 1. n. 77. Hæc opinio est probabilis.

2. Sed ego existimo restitutionem in tali casu faciendam esse, non secundum quantitatem pretij maximi, neque secundum pretium medium. Ratio est, nam sicut dominus poterat vendere rem illam pretio rigoroso, poterat etiam & vendere pretio minimo. Ergo creditor, & debitori consulitur, dum restituitur pretium medium. Quod si omnino sit incertum, quo pretio res illa sit vendenda, remittendum est negotium ad viri prudentis arbitrium, qui considerabit regulas communes, ad assignandum pretium, videlicet quantitatem, & qualitatem illius rei, copiam, vel penuriam emptorum, &c. Ita Turrianus in 2. d. Th. om. 2. dist. 10. d. 2. n. 7.

3. Ad argumentum in contrarium respondentur, inclinandum esse in fauorem innocentis in foro externo, & quoniam non suppetit melior ratio constitutendæ æqualitatis inter creditorem & debitorem. Sed hoc non accidit in casu nostro. Ergo.

RESOL. XI.

An si res ablata tunc valebat, v. g. decem aureos, postea vero antequam restituitur, valeat viginti, quæritur, an debeatur restitui de em, aut viginti aurei? Ex part. 1. tr. 6. & Misc. 6. Ref. 5.

§. 1. Circa hanc difficultatem ait Pontius in cons. Theol. d. 1. p. 5. 2. q. 9. com. l. 1. n. 52. Distinguant Authores de mutatione intrinseca, & extrinseca valoris, Mutatio intrinseca est, quando ipsa res ablata in se crescit, aut decrescit, vt si res ablata fuerit agnus, & postea deueniat ouis. Mutatio extrinseca est, quando res secundum se manet physicè inuariata in eodem statu, sed mutatur tamen ob aliquas extrinsecas circumstantias, aut causas valor ipsius, vt si modus tritici, qui iam valet tribus nummis, ratione caritatis frumenti, & aut ex decreto Principis valeat quatuor nummis. Quamuis autem variet sint de hac re sententiæ, fortassis tamen in re ipsa conueniunt. Sed quidquid sit de hoc, quantum ad rem, ex limo restituendam domino rem ipsam, aut valorem eius summum pro toto tempore quo detinetur. v. gr. si abstulisti agnum, & non restituisi donec facta est ouis, aut facta esset, si non occidisses, aut perdidisses, debes domino restituere valorem ouis, nec sufficit restituere valorem agni. Similiter si abstulisti modium tritici cum valeret tribus nummis, & non restituisi, donec veniret tempus, in quo valeret quatuor nummis, tot restitui debent. Ratio est, quia reuera erat iniuria domino quod eo tempore, quo res ipsius plus valeret, per furtum alterius factum sit, vt non potuerit vendere rem suam illo tempore, & quod non, sit tam diues, tum quam esset nisi fuit abstulisset agnum, aut triticum ipsius; sicut reuera non esset: nam non poterat tum acquirere sibi quatuor nummos, quos valeret res oblata. Cui iniuria

non satisfit dando quantum valebat res ante, aut postea, si tantum ante aut postea non valebat. Nec crediderim tollere hanc obligationem, quod dominus si haberet suam rem, non esset venditurus illam pro illo tempore, quo erat carior, & consequenter; quod non sit passus damnum ex eo, quod caruerit re sua, tum, ratione illius augmenti valoris; quia sufficit, quod poterat vendere, & quod per furem sit effectum, vt non possit.

2. Nec refert, quod opponit Cardinalis de Lugo, si res furtiua sine culpa furis perisset, eodem modo peritura apud dominum, furem non obligandum ad restitutionem: non enim credo hoc esse verum, quia alius qui hodie furaretur equum, qui equus casu aliquo perisset cras, non tenetur ad restitutionem, quod videtur falsum; quia quamuis perisset cras, tamen hodie fecisset tantum damnum domino, & tantum consequenter debet ipsi restituere certe, mihi absurdum videtur asserere, quod si auferres heri ex domo aliqua linteamina valentia decem nummis, quæ domus hodie combusta est cum omnibus in ea contentis, & quæ consequenter linteamina, si non auferrentur à te, similiter combusta essent, tu non teneris pretium tantum pro illis restituere; nam quemadmodum teneris restituere valorem eorum, si apud te combusta essent, quamuis non comburerentur apud dominum; ita etiam teneris si apud dominum essent comburentia; quia ad iniuriam quam tu fecisti, & animum etiam illa furandi, cum nihil scires de combustione, omninò per accidens est quod essent comburentia, necne. Sed quidquid sit de hoc, quamuis non teneretur quis restituere nisi pro ratione damni illati, & damnum non inferretur in casu quo res ablata periret apud dominum paulò postquam ablata esset, præter damnum quod pateretur ex defectu rei pro modico tempore quod intercedit inter furtum, & tempus, quo periret res, si mansisset apud dominum: quamuis etiam non inferres maius damnum domino pro tempore quo res ablata erat carior, si ipse tum rem illam vendere vellet, quam si non esset tum carior, nisi quod tum si vellet vendere rem, non possit, tamen hoc ipsum est damnum æquiualeus augmento pretij pro tempore illo. Deinde res illa in se pro tempore quo erat carior valebat plus quam ante: ergo non poterat retineri tum à domino sine iniuria tanti valoris: ergo tantum debet ipsi restitui. Et hæc omnia docet Pontius ubi supra; quæ quidem licet probabilia sint, opinionem tamen Cardinalis de Lugo, quam ipse impugnat, puto etiam sua probabilitate non carere, & aliqua quæ Pontius asserit, habent etiam suam difficultatem, vt ego alibi dixi.

Sup. content. in hoc §. lege latam doctrinam Ref. seq. per rotam h. g. n. 1. & 2. & 3. & 4. & 5. & 6. & 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12. & 13. & 14. & 15. & 16. & 17. & 18. & 19. & 20. & 21. & 22. & 23. & 24. & 25. & 26. & 27. & 28. & 29. & 30. & 31. & 32. & 33. & 34. & 35. & 36. & 37. & 38. & 39. & 40. & 41. & 42. & 43. & 44. & 45. & 46. & 47. & 48. & 49. & 50. & 51. & 52. & 53. & 54. & 55. & 56. & 57. & 58. & 59. & 60. & 61. & 62. & 63. & 64. & 65. & 66. & 67. & 68. & 69. & 70. & 71. & 72. & 73. & 74. & 75. & 76. & 77. & 78. & 79. & 80. & 81. & 82. & 83. & 84. & 85. & 86. & 87. & 88. & 89. & 90. & 91. & 92. & 93. & 94. & 95. & 96. & 97. & 98. & 99. & 100.

Alibi in Ref. 1. not. 1. & 2. huius Ref.

RESOL. XII.

Titius habitans prope domum Sempronij multa vrensilia ab eo furatus est, sed cum incendio vitroque domus vna nocte vastaretur, questum à me suis; an Titius reueatur ad restitutionem, cum furtum perisset, ac si in manu Domini esset.

Idem est de quocumque alio iniquo possessore.

Et quid est dicendum, si res non eodem modo, quo apud furem perii, apud Dominum peritura erat, sed diuerso, & absque culpa illius, v. g. apud Dominum peritura erat incendio, apud furem perii diluio; apud Dominum hostium incursione, apud furem ruina, &c.

Et quid est sentien- dum, si dubium est, an res apud Dominum periret, vel quia si apud se existeret, ante interitum fuisset vendita, vel distracta, aut aliquo modo utilis?

Et quid est dicendum, si res furata pereat apud furem, & possessorem mala fidei ex dolo, & culpa illorum, non tam?

Ad elucidandam doctrinam, & solutionem huius rei, lege doctrinam præcedentis ref. & aliarum eius not. & in nom. 4. tr. 3. ex Ref. 18. Vide §. 3. ad illas.

Sup. content. in hoc §. lege & melius supra in Ref. 5. & in aliis eius not.

men eodem, aut diuerso modo apud Dominum sine culpa illius esset peritura?
Et tandem queritur, si res, g. vel pallium Petri cras erat cum incendio domus ipsius Petri periturum, & de facto domus perit, & tu id sciens die, vel hora antecedente illud ab eo furto abstulisti, & sic saluum fuit à periculo similiter si nauis, in qua merces Petri ueniebant, peritura omnino erat, & antequam submergeretur, tu aliquas merces illius e& illa extraxisti, & saluasti, tenearis in utroque casu ad restitutionem, &c?
Ex part. 11. tr. 4. & Misc. 4. Ref. 39.

Sup hoc lege
5. v. l. p. accedens Ref.

§. 1. **A**ffirmatiue responderet Paludanus in 4. dist. 15. q. 2. art. 1. concl. 5. & Couarr. in regula peccatum 2. part. §. 6. n. 1. in fine, & ad hoc magis accedere videtur Ioannes Medina C. de restit. 3. in fine, & facit pro hac parte lex ex inu. ff. de vi & vi armata, vbi habetur, si res pereat casu fortuito teneri eam, qui eam abstulit, etiam si pereat sine culpa sua, ad illius restitutionem, quia à principio fuit in mora, & idem probatur ex leg. 1. §. restit. eodem sit. Probat,

2. Primò, quia licet non teneantur ad hanc restitutionem ratione rei acceptæ, cum iam non extet, & casu perierit; tamen tenentur ratione iniusta acceptionis, & retentionis, hoc enim ipso, quod voluerunt illam furari, ad restitutionem illius se obligauerunt; sicut apud dominum eodem modo esset peritura: sine non esset.

3. Secundo, quia fortè non periisset nec eodem nec diuerso modo apud dominum, si in eius manu fuisset; alienasset enim illam dominus, vel fortè vendidisset ante illius interitum, & peritorem.

4. Itaque si res casu fortuito, vel subita hominum incurfione iusta, non iniusta, perit apud furem, vel iniquum possessorem, similiter & eodem modo apud dominum sine vtilitate illius peritura, teneris restituere.

5. Sed mihi placet opinio contraria quæ negat omninò furem (idem dico de quocumque alio iniquo possessore) ad restitutionem teneri rei furtiue, quando in eius manu perit, si eodem modo casuque certo, & infallibiliter, non sub dubio, erat apud dominum sine vlla illius vtilitate, ac commodo, v. g. iusta hostium incurfione, non iniusta, peritura. Hoc colligitur ex D. Thom. 2. q. 62. art. 6. eam docet Couarruias ad regul. peccatum part. 2. §. 6. n. 1. Ioan. Medina C. de restit. q. 6. concl. 6. Syluester verbo restit. 7. q. 5. §. 3. Sà, verbo debitum n. 11. Ludouic. Lopez 1. part. instr. cap. 95. Rosella verbo restit. 16. §. 2. Petrus Nauar. lib. 1. de restit. c. 1. n. 27. & 2. Lessius lib. 2. cap. 12. de iniuriis fort. dub. 5. n. 92. & ibi citat Nauarum in summa Lat. c. 17. n. 8. sed ibi nihil apud Nauar. tale reperitur. Ratio est,

6. Primò quia aliud est teneri furem ad restitutionem ex mora non restituendi, etiam si res apud dominum simili casu, eodemque modo sine illius culpa esset peritura aliud teneri ad restitutionem non ex mora, si res esset similiter, & eodem modo peritura apud eundem dominum sine vlla illius commodo; in primo casu tenetur fur, & iniquus possessor ad restitutionem, in secundo non tenetur. Ratio est, quia in primo casu, si res absque mora domino fuisset restituta, potuisset, & non potuisset eam vendere, & alienare, aut ipsius rei interitum, & sic iam fuisset ei ea res vtilis, & quia cum fur eam non restituit, cum posset, priuatus fuit dominus ea vtilitate, quare necessariò tenebitur ad restitutionem, quia per moram ei fuit in causa damni; in secundo verò casu si constet, quod antequam res simili modo periret, nec vendita nec vtilis domino fuisset, nullo modo ei tenebitur ad aliquam restitutionem, nec etiam ad interesse aliquod lucris cessantis, aut damni emergentis, quia nullum damnum passus esset dominus illius, cum ante peritorem, inutilis ei

omninò fuisset, & infructifera, vt supponimus.
7. Deinde iniqua acceptio non inducit obligationem restitutionis, nisi quatenus infert damnum efficaciter at hæc acceptio nullum intulit damnus ergo ad illum non tenetur fur.

8. Dixi in mea responsione, non teneri furem ad restitutionem, si res eodem modo, & casu certo, & infallibiliter apud dominum erat peritura absque vlla illius commodo iusta hominum incurfione; quia si peritura esset iniusta hominum incurfione, & per iniuriam domino illatam, & apud furem eadem iniusta incurfione perit, vel casu alio fortuito etiam sine culpa illius, teneri sine dubio fur ad rei restitutionem, & ad omnem interesse lucris cessantis, & damni domino inde emergentis, vt docet Lessius d. lib. 2. cap. 12. de iniuriis fort. dub. 15. numer. 92. §. dico secundo ad finem; Et ratio est, quia ille, qui eam per iniuriam domini ab eo abstulisset, vel deustasset, teneretur, ergo etiam tenebitur ad eandem restitutionem ille, qui illum præuenit, nam obligatio quam alius subiisset, in illum necessariò transmittitur, vt patet.

9. Sed quid dicendum, si res non eodem modo quo apud furem perit, pereat apud dominum, sed diuerso & absque culpa illius, v. g. apud dominum peritura erat incendio, apud furem perit diluuium; apud dominum hostium incurfione iusta, apud furem ædis ruina?

10. Aliqui tenent, teneri tunc furem ad restitutionem si non eodem modo, id est eodem naufragio, incendio, & incurfione pereat apud dominum, & apud furem; ita docet Petrus Nauarra lib. 6. de restit. c. 1. n. 3. Couarr. ad regulam peccatum 2. part. §. 6. n. 1. Ioannes Medina supra, Syluester verbo restit. 7. q. 5. dum docent solammodo liberari furem ad restitutionem cum eodem modo res fuisset peritura in manu domini, quo perit in manu furis. Dicendum tamen est, parum referre quod illo, aut illo modo res pereat, si verè apud dominum erat omninò peritura absque vlla illius vtilitate, & licet non teneri furem ad restitutionem, si sine illius culpa pereat, quamuis pereat diuerso modo. Lessius tom. 1. lib. 2. de iniuriis fort. dub. 5. n. 93. & Ludouic. Lopez 1. part. instr. cap. 95. §. addit tamen in fine. Interim efficaciter probatur ex l. Rhodia citata; vbi mentio fit de perditione nauis, & non de modo, & liberat naturam ad restitutionem, quando vtraque perit, quamuis contra domini voluntatem, & conuentum pactum ex vna in aliam transfulerit merces; quid enim refert, vt vna nauis pereat naufragio, alia incendio; aut ambe eodem naufragio, vel incendio eadem navigatione pereant? Nec obstat, leges procedere in foro iudiciali, non in foro conscientie, quia lex ista sufficienter explicat naturam rei pro vtroque foro, & certè contrarij Authores non videntur contra nos, cum enim dicunt excusandos esse fures, & iniquos possessores ad restitutionem, quando res eodem modo perit apud furem, quo erit peritura apud dominum, & non aliter; intelligendi sunt non de eodem modo interitus, sed quantum ad veritatem, & integritatem ipsius interitus.

4. Sed in dubio præfenti de quo interrogatus fuisset, ego obligauit Titium ad restituendum aliquid. Nam ipse sciebat fuisse plura ex bonis fructibus quæstia à Sempronio ab emptoribus, quibus facile venderentur, & idè Doctores asserunt, quod si dubium esset, an res apud dominum periret, vel quia si apud illum existeret ante interitum fuisset vendita, vel dilata, aut ei aliquo modo vtilis, tunc quidem ei restituenda esset, vt docet idem Syluester dicto verbo restit. 7. num. 5. in fine, Rosella verbo restit. 16. §. 2. Sà verbo debitum num. 11. Ludouic. Lopez 1. part. instr. 95. Petrus Nauarra l. 4. de restit. cap. 1. numer. 2. & Lessius l. 2. cap. 12. de iniuriis fort. l. 15. n. 91. §. dixi, & patet expressè ex l. cum res §. fin. ff. de legibus, vbi si fundus legatus pereat, tenetur debitor ad illius restitutionem.

restitutionem, quia legatarius potuit illum vendere ante illius interitum; patet etiam ex l. si verberatum §. si ff. de rei vend. & ratio est, quia in dubiis melior est conditio innocentis, iureque possidentis.

12. Verum hic breuiter discutienda erit questio, quid dicendum si res furata percat apud furem, & possessorem malae fidei ex dolo, & culpa illorum, cum tamen eodem aut diuerso modo apud dominum, sine culpa illius esset peritura?

13. Et negatiue respondet Lessius l. 2. c. 12. dub. 15. n. 9. Probatur, quia illa res in se considerata domino nullius est pretij nullius utilitatis; nam apud illum certo, & infallibiliter erat peritura absque vilo illius incommodo; ergo etiam si fur illum culpa sua deualet, & perdat, non censetur domino inferre damnum alicuius considerationis, vel momenti, vt si segetes incendat, quas videt mox eluione apud dominum euerendas; si annonam absumat, quae proicienda est in mare, vel in naufragio peritura; si interficiat equum, quem hostis erat abducturus, quia quamuis in his & similibus casibus rem alienam quis perimat, alienet, vel consumat, non censetur damnum notabile domino inferre: & ex hoc fundamento sequitur non teneri ad restitutionem illum, qui hominem occidit, qui statim erat mortuus iusta sententia Magistratus, vel naturali morbo; etiam si grauius peccet, non tenebitur tamen ad restitutionem damni, cum nullum debeat.

14. His tamen non obstantibus, aliqui affirmatiue sententiae adherent, quam tueri Fagundez in Decalog. s. 2. l. 7. c. 17. Petrus Nauarra l. 4. de resti. c. 1. nu. 17. Paludanus in 4. dist. 15. q. 2. art. 1. concl. 5. & à fortiori omnes illi, quos citauimus n. 10. qui asserunt teneri furem ad restitutionem, si res percat apud illum, etiam sine culpa illius diuerso modo, & tempore ab eo, quo erat apud Dominum peritura. Et ratio illorum est.

15. Primò, quia culpa nemini debet patrocinari, patrocinaretur autem maxime, si fur, cum res perit culpa sua, ad restitutionem illius non teneretur.

16. Secundò quia latro non debet esse melioris conditionis, quam depositarius, immò nec aequalis: sed depositarius, si nihil accipit pro custodia depositi, tenetur ex dolo, & culpa lata mortali que si res apud illum percat; quamuis illa apud Dominum esset peritura: si autem aliquid accipit, tenetur de culpa leui, & veniali, vt est doctrina certissima in materia de deposito, & commodato; ergo maiori cum ratione tenebitur latro ad restitutionem, si res apud illum percat illius culpa lata, & leui, alioqui melioris erit conditionis, quam depositarius.

At ego magis accedo sententiae negatiuae, quam tueri etiam ex Valquez, & Bonacina Gaspar Hurtadus disp. 6. de resti. difficul. 3. & ipsemet Nauarra, & Fagundez probabilem vocant.

17. Sed quid si res v. g. pallium Petri cras erat cum incendio domus ipsius Petri periturum, & de facto domus perit, & tu id sciens die, vel hora antecedenti illud ab eo furto abstulisti, & sic saluum fuit à periculo? similiter quid si nauis, in qua merces Petri veniebant, peritura omninò erat, & antequam submergeretur, tu aliquas merces illius ex illa extraxisti, & saluasti? Respondet teneri te in conscientia ad restitutionem in vtroque casu, si res extat, vel vendidisti, aut quocumque alio titulo distaxisti, quia res vbiicumque est, domini sui est, & pretium, ac commodum ex illa instat rei est; quare cum in tuam utilitatem illam distaxeris, teneris illam restituere, ita Petrus Nauarra l. 4. de resti. c. 1. n. 26. §. sed quid, & nu. 23. tenebitur tamen Petrus tibi soluere pretium laboris, & periculi, cui te forte exposuisti, vt rem saluares.

18. Immo si casu fortuito post incendium domus, aut submerisionem nauis apud te perit, & fuisti in mo-

ra restituendi illam; teneris illam restituere domino suo, quia mora nocet ei, per quem fit.

19. Similiter si iam non extet, sed ante incendium aut submerisionem nauis illam vendidisti, gratis dedisti, aut aliter in tuum commodum distaxisti, teneris illam restituere iuxta pretium temporis, in quo erat à domino vendenda, aut aliter distrahenda: ita idem Petrus Nauarra allegatus. Dices in nullo damnificauit dominum ille, qui ante incendium rem vendidit, aut aliter in suum commodum distaxit; immò & qui illum apud se retinet; si quidem esset omninò, & sine dubio peritura. Respondeo, hoc parum refert, vbiicumque enim res est, peracto eo casu domini sui est, & id falsitatis fuit domini, alioquin liceret omnibus, qui ad succurrendum incendiis, aut naufragia accedunt, res perituras sibi accipere, quo quid absurdus; tenetur tamen dominus rei compensare laborem positum in ea re ab incendio extrahenda.

RESOL. XIII.

An res furata consumpta tamen in extrema necessitate, illa transacta, sit restituenda?

Et an talis obligatio consurgat si ante extremam necessitatem quis acceperat per contractum transactum dominij, vt per mutuum, vel emptionem, quia re sua prouidit, nec erat in extrema necessitate rei aliena?

Et quid, si acceperat non per contractum transactum dominij, sed commodatum depositum, conductum, vel etiam per delictum, si eum consumpsit in extrema necessitate?

Et notatur, quod non solum extrema necessitas, sed etiam grauis tua, vel proximi, (qualis est periculum morbi magna famis, nuditatis, carniuitatis, vel diuturni, ac tetri carceris, vel similibus afflictionum,) excusat à restitutione, quandiu durat.

Et vtrum, si venerit ad lautioiorem fortunam, teneatur restituere sic acceptum, vel non?

Et an vero creditori existenti in simili necessitate morbi, famis, &c. debeat restituere? Ex part. 11. tr. 5. & Misc. 5. Ref. 13.

§. 1. **A**ssero, quod si aliquis accepit rem, quam consumpsit in ipsa extrema necessitate, nunquam consurgere obligationem restituendi; quia tunc omnia sunt communia, & quia non tenetur ratione rei acceptae, cum non extet, nec ratione acceptionis, non quidem iniuste, cum iuste & licite acceperit, non etiam iniuste, quia non accepit per contractum iustum. Si vero consumpsit in extrema necessitate rem quam acceperat à creditore ante necessitatem extremam, docet haec communior sententia postea consurgere obligationem restituendi, quae contracta erat ante necessitatem ex iusta acceptione, vt super contractum eam acceperat, vel ex iniusta, vt si per furtum, & vfuras, &c. Ita docet Scotus, & Richard. Gabriel, Paluda. Angel. Rossella, Artil. Syluest. Restitutio §. n. 2. & alij quos sequuntur Azor. 10. 3. lib. 4. c. 39. §. altera difficultas. & Valentia part. 3. disp. 5. q. 6. punct. 7. §. secus. Vide etiã Gasparem Hurtado de charitate disp. 3. difficul. 11. & de iustitia disp. 9. difficul. 21. & Trullench in decal. 10. 2. lib. 7. c. 15. dub. 1. num. 3. vbi sic ait, Sires non extat, sed consumpta est in extrema necessitate, si iniuste antea sit excepta, vt si ante necessitatem furatus sis, teneris postea, quia obligatio ante contracta per necessitatem subsequenter, non est extincta, sed manet consopita. Ita ille; quibus adde Ioann. Vvigers de iust. tract. 3. c. 6. dub. 1. n. 5. & Malderum tract. 4. c. 7. dub. 1. §. Dico primo. Bassaem de restitutione §. 5. l. n. 4.

2. Assero secundò, probabilem esse opinionem Petri à Nauarra lib. 4. c. 4. dub. 4. n. 25. qui ait consurgere talem obligationem

Sup. hoc in ref. 10. & in tom. 4. tr. 7. ref. 55.

Sup. hoc in Resol. 1. not. praeterea §. Prima paulo post initium, & ver. At vero.